

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Iławie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Skierkowska

Protokolant: prac. sąd. Natalia Kuczmarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lutego 2017r. w Iławie sprawy:

R. K., syna L. i I. z domu O.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 listopada 2016 roku o godzinie 16.30 w K. na ulicy (...), kierował pojazdem marki C. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości, przy wskazaniu 0,81 mg/l, 0,86 mg/l

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

I. Oskarżonego **R. K.** uznaje za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że: w dniu 19 listopada 2016 roku o godzinie 16.30 w K. na ulicy (...), kierował pojazdem marki C. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości, przy wskazaniu 0,81 mg/l, 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 kk i za to na mocy tego przepisu skazuje go i wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 5 kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

V. na podstawie art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 19 listopada 2016 roku;

VI. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VII. na podstawie art. 626 § 1 kpk, 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83 Nr 49 poz.223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych.

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sad ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 listopada 2016 roku świadkowie - policjanci K. J. i S. W. pełnili służbę patrolowo - interwencyjną na terenie miasta i gminy K., jadąc oznakowanym radiowozem marki F. (...). W godzinach popołudniowych mijali dwukrotnie poruszającego się pojazdem marki C. oskarżonego R. K., który jechał bardzo wolno. Policjanci wspólnie podjęli decyzję o zatrzymaniu kierującego do kontroli drogowej. Wydali mu nakaz zatrzymania się sygnalizacją świetlną i dźwiękową, ale oskarżony się nie zatrzymał. Jechali za pojazdem, dając oskarżonemu w dalszym ciągu sygnały do zatrzymania, ale on nie reagował. Po przejechaniu ok. 500 metrów oskarżony R. K. zatrzymał pojazd pod domem na ulicy (...), a policjanci ustawili swój radiowóz tuż za nim. Bezpośrednio po zatrzymaniu radiowozu K. J. podszedł do kierującego, a kiedy otworzył drzwi od jego pojazdu, poczuł silną woń alkoholu z jego ust. Oskarżony siedział sam w pojeździe. Na miejscu poddano oskarżonego badaniu na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu. Zapaliła się dioda czerwona, co oznaczało, iż kierowca znajduje się pod działaniem alkoholu. Policjanci poinformowali o tym fakcie dyżurnego KPP w I., po czym udali się z oskarżonym do KPP w I. celem przeprowadzenia badań na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu z wydrukiem. Przeprowadzone badania wykazały, że R. K. znajdował się w stanie nietrzeźwości, mając podczas I-go badania o godzinie 17:07 zawartość 0,81 mg/l alkoholu, a podczas drugiego badania o godzinie 17:10 - 0,86 mg/l.

/dowody: zeznania świadków K. J. k. 8 verte, k. 57-57 verte i S. W. k. 57 verte - 58, dokumenty w postaci: protokołu użycia alkometru k. 2, postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy k. 6/.

Oskarżony R. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, iż poważnie choruje na nerki, które ma całkowicie niewydolne i trzy razy w tygodniu jeździ na dializy do szpitala do I.. Ponadto doznał poważnego urazu stawu biodrowego i skokowego oraz zmiążdżenia stopy, w związku z czym porusza się o kulach. W dniu 19 listopada 2016 roku był w szpitalu w I. na dializach i wówczas otrzymał w szpitalu wyniki badania krwi, które były bardzo złe. Był tym faktem bardzo zdenerwowany. Po dializach, gdy wrócił do domu, to zjadł obiad i swoim samochodem pojechał do sklepu. Tam kupił wódkę Absolwent cytrynową 32-procentową w ilości 200 ml, a następnie pojechał do swojej matki na ul. (...), ale nie wchodził do niej do domu, ponieważ wiedział, że matka nie pozwoli mu wypić zakupionego alkoholu ze względu na jego stan zdrowia. Był bardzo zdenerwowany i myślał o tym, żeby ten alkohol wypić i w związku z tym pojechał do domu na ul. (...). Jego dom znajdował się na końcu tej ulicy, która jest ślepa i ma długość ok. 60 metrów. Kiedy podjechał pod dom, zatrzymał się, otworzył butelkę i wypił na raz jej zawartość. Nie chciał, żeby żona go widziała przez okno, a w domu tym bardziej nie pozwoliłaby mu wypić tej wódki. Wypicie alkoholu zajęło mu 2 lub 3 sekundy, a bezpośrednio po jego wypiciu przyjechała Policja. Wyjaśnił również, iż nie pamięta rozmowy z policjantami, gdyż był bardzo zdenerwowany. Został zawieziony do I., do komendy, gdzie został poddany badaniu trzeźwości. Zgłaszał policjantowi, że chce aby zbadano mu krew na zawartość alkoholu, ale usłyszał od policjanta, że te wyniki, które zostały zrobione na komendzie są wystarczające. Po badaniu na komendzie został odwieziony przez tych samych policjantów do domu, do K..

Na rozprawie przed sądem podtrzymał swoje wcześniejsze relacje, odmawiając składania wyjaśnień.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 13 verte - 14, k. 56 verte/.

Sąd zważył, co następuje :

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału

dowodowego okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Podstawą swych ustaleń faktycznych Sąd uczynił przede wszystkim zeznania świadków: K. J. /k. 8 verte, k. 57-57 verte/ i S. W. /k. 57 verte - 58/, które w sposób jednoznaczny świadczą o sprawstwie w/w i tworzą logiczną całość jego przestępczego zachowania.

Świadkowie K. J. i S. W. zgodnie zeznali, iż widzieli oskarżonego R. K. w dniu 19.11.2016 roku w godzinach popołudniowych, poruszającego się po miejscowości K. pojazdem marki C. w sposób nienaturalnie powolny, co wzbudziło ich podejrzenia co do stanu trzeźwości kierowcy. Opisali szczegółowo trasę, którą pokonał oskarżony, wskazali w jaki sposób próbowali zatrzymać go do kontroli drogowej. Od momentu podjęcia decyzji o zatrzymaniu pojazdu do kontroli do momentu jego zatrzymania pod domem na ulicy (...) obserwowali zachowanie oskarżonego i jego samochód i nie widzieli, aby bezpośrednio po zatrzymaniu R. K. spożywał jakiś alkohol, co świadczy o tym, że alkohol musiał spożywać wcześniej.

Żaden z policjantów nie zauważył również żadnej butelki w pojeździe oskarżonego.

Wskazani wyżej świadkowie są dla oskarżonego osobami obcymi, czynności związane z zatrzymaniem oskarżonego podjęli w ramach swoich obowiązków służbowych, a zatem brak jest jakichkolwiek podstaw do wyprowadzenia wniosku, iż bez żadnego powodu złożyli nieodpowiadające prawdzie zeznania i przez tak podstępne zabiegi stworzyli fałszywe dowody, zmierzając do bezpodstawnego skierowania postępowania karnego przeciwko oskarżonemu.

Z powyższych względów relacje tych świadków Sąd uznał w pełni za wiarygodne. Zeznania tych osób były konsekwentne i logiczne, a ponadto korelowały z treścią protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym z dnia 19.11.2016 roku /k. 2/, który w sposób nie budzący wątpliwości potwierdził, iż w momencie kierowania pojazdem oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości.

W świetle zaprezentowanych wyżej dowodów wyjaśnienia oskarżonego R. K., sprowadzające się do zanegowania swojego sprawstwa oraz twierdzeń, że dopiero po dojechaniu pod swój dom na ulicę (...) wypił alkohol w postaci 200 ml wódki cytrynowej Absolwent, po czym nie kierował już samochodem, nie są przekonujące i nie mogą podważyć dokonanych powyżej ustaleń i wiarygodności, stanowiącego podstawę tych ustaleń omówionego wyżej materiału dowodowego.

Dowody w postaci: danych o karalności /k. 9/, danych o podejrzanym /k. 28/ i zestawienia wydatków /k. 29/, Sąd uznał za wiarygodny materiał uzupełniający, ponieważ dokumenty te zostały sporządzone prawidłowo i odpowiadają wymogom formalnym.

Reasumując efekty przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, a swoim zachowaniem R. K. wyczerpał ustawowe znamiona czynu określonego w art. 178 a § 1 kk. Sam fakt prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości pociąga za sobą odpowiedzialność z tego przepisu, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i kierujący nie spowodowałby konkretnego niebezpieczeństwa.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w dniu 19 listopada 2016 roku o godzinie 16:30 w K., na ulicy (...), kierował pojazdem marki C. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości, przy wskazaniu 0,81 mg/l i 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. popełnienia przestępstwa z art 178 a § 1 kk i wymierzył mu za ten czyn karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu jedynie kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze przyniesie pożądaną zmianę postępowania oskarżonego i będzie efektywnie na niego oddziaływać. Taka kara daje szansę na wykształcenie w oskarżonym pożądaney postawy, ukierunkowanej na poszanowanie porządku prawnego.

Jednocześnie sąd dokonując analizy całokształtu okoliczności sprawy oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego wyprowadził wniosek, że wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności naruszałoby zasadę sprawiedliwości i trafnego doboru środka oddziaływania, dlatego też na mocy art. 69 §1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk zastosował dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania tej kary tytułem próby na okres 2 lat. W ocenie sądu ustalony zgodnie z art. 70 § 1 kk 2 - letni okres próby jest wystarczający dla zweryfikowania dodatniej prognozy co do przestrzegania przez oskarżonego w przyszłości porządku prawnego.

Dla wzmocnienia celów wychowawczego oddziaływania orzeczono wobec R. K. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 5 kk obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Za okoliczności obciążające Sąd uznał wysoki stopień nietrzeźwości oskarżonego, jak również stworzenie poważnego i bezpośredniego niebezpieczeństwa w ruchu drogowym, natomiast za okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego /k. 9/.

Zgodnie z treścią art. 42 § 2 kk i art. 43 a § 2 kk obligatoryjne było orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym i świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 zł. Zdaniem Sądu okres zakazu prowadzenia pojazdów winien wynosić w niniejszej sprawie 4 lata.

Orzekając środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd miał na uwadze zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez oskarżonego. Pamiętać jednak należy, że decydującym był tu stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy przestępstwa. Bowiern im większe jest spodziewane zagrożenie, tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24.04.1982r. V KRN 106/82 (OSNPG 1982/8/108) ratio legis środka karnego - zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega na tym, by osoba nie przestrzegająca zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, zagrażająca bezpieczeństwu w ruchu, czy to z braku wyobraźni, czy też z braku poczucia odpowiedzialności z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach. Zakres a także czas trwania środka karnego zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś należy oceniać na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności rzutujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. W ocenie Sądu, czyn oskarżonego, który kierował samochodem w terenie zabudowanym, spowodował wysokie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla wielu osób, w tym dla samego oskarżonego.

Na podstawie art. 63 § 4 kk zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 19 listopada 2016 roku.

Orzekając świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł, a więc w wysokości najniższej z możliwych do orzeczenia, Sąd miał na względzie sytuację majątkową oskarżonego, jak również stan jego nietrzeźwości.

Należy stwierdzić, że ukształtowana w powyższy sposób kara stanowi dla oskarżonego realną dolegliwość, nie przekraczającą jednak stopnia winy i równocześnie pozwoli na osiągnięcie wobec niego korzystnych efektów poprawczych a ponadto uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa w tym ugruntuje przekonanie o nieuchronności kary za naruszenie dóbr prawem chronionych a więc odpowiadają dyrektywom określonym w art. 53 kk.

W punkcie siódmym wyroku Sąd na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony uzyskuje stałe dochody zasądził od R. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 120 zł.